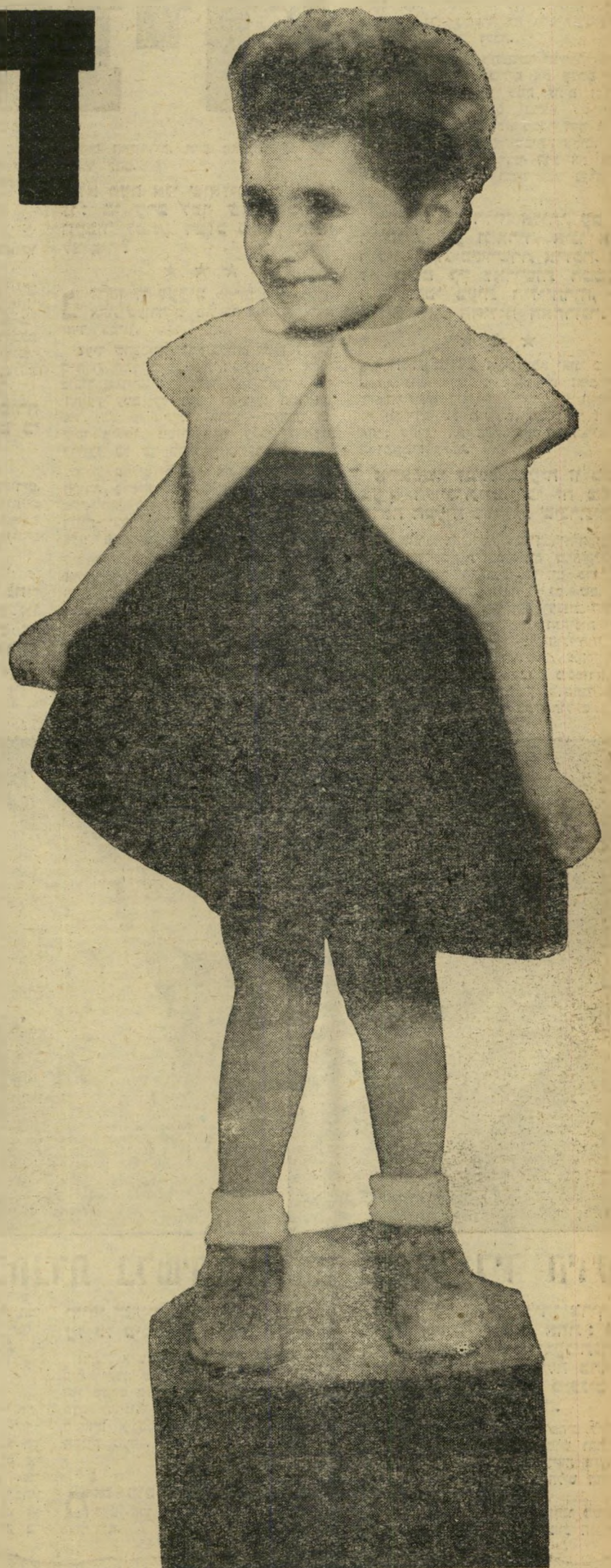

החטיפה שזיעזעה את ישראל

דליה ביתה!

ר' חוב ביאליק 17, פרדסיכץ. שתי דירות, שתי משפחות, קיר משותף — וסרגיה משותפת. מצד שמאל של הקיר המשותף גרה משפחת צוקה: סלים (שלמה) ועזיזה ושלושת ילדיהם. דירתם מטויחת בצבע תכלת עליו, הדלת והתריסים צבועים כהלכה ומשחים לחלק זה של הבית צורה מטופחת, משגשגת. מצד ימין של הקיר המשותף — דירה בלתי-גמורה. החדר שבחזית הבית פרוץ לכל הרוחות; קירותיו לא הוקמו עדיין, הריצפה לא רוצפה. בלוקי הבטון הערומים מתפוררים מהזנחה, רק החדרים הפנימיים של הדירה גמורים. שם גרה משפחת אליהו: יוסף ולטיפה ושלושת ילדיהם. משעות הבוקר של יום שני האחרון, בעצם, גרים כאן רק ההורים ושנים מן הילדים. השלישית — דליה בת השש — נלקחה למותה עלידי השכנה.

הכל התרחש בפתאומיות מחרידה. בתשע בבוקר קראה עזיזה לבת השכנים לבוא אליה, וכעבור שעה היתה הגופה הקטנה מונחת על תחתית הירקון. כשניקרה בלב האם הדאגה החולפת הראשונה לשלום בתה, שבוסשה לחזור מבית השכנים — שוב לא היתה דליה בחיים.

האם לא ידעה זאת עדיין, בצהרי אותו יום שני. איש לא ידע — מלבד עזיזה עצמה. וגם היא ניסתה להטביע ידיעה מחרידה זו בפינה האפלה ביותר של מוחה המעורער. שוטרים, קרובים, שכנים וגששים חיפשו את עקבות הילדה. עתונים פירסמו את תמונותיה, מתוך תקווה שמישהו יזהה אותה ויזכור אם ראה אותה. בכל מהדורות-חדשות מסר הרדיו על כיוונים חדשים בחקירה. והאם — מה עשתה האם משך כל אותן שעות-אינסוף של יום ולילה, יום ולילה ושוב יום ולילה?

★ ★ ★

„לולה, לולה, מותק שלי!“

טיפה אליהו יושבה בחדר-השינה שלה. היה זה יום חמישי בבוקר — היום האחרון של החיפושים אחר בתה הנעדרת. בעוד שעות אחדות עתיד היה שוטר לדפוק על הדלת הבלתי-צבועה ולבקש מיוסף אליהו לבוא עמו למכון הפאטולוגי באבו-כביר, כדי לזהות את גופת בתו. אולם בבוקר לא ידעו עדיין מתי יגמרו החיפושים — אם בכלל יגמרו — ומה תהיה תוצאתם.

טרם נתקבלה כל ידיעה מוסמכת, אך בחדר הקטן ריחפו אימים כפי מלאך המוות. „אם זרקה אותה לים“, נאנח האב, „היתה הגופה כבר צריכה לצוף ולהגיע לחוף“. וכשענינו לובשות מבט קפוא, הוסיף: „בטח זרקה אותה לירקון“.

על המיטה ממול יושבה לטיפה: שערה השחור היה פרוץ, פניה נפוחים מחוסר-שינה, קולה צרוד מבכי. יתכן ששמעה את דברי בעלה. יתכן שגם הגיונה הוביל אותה באותם שבילי יאוש. אך המלים שנלחשו מתוך גרונה הנחר לא היו מילות הגיון. „לולה, לולה, בת, אל שלי“, התייפחה האם, „את קוראת, אמא! אמא! ואני לא עונה לך. לולה, לולה, בת, אל תפחזר, אל תבכי!“ ופניה של האם התעוותו בנסיון להזיל דמעה לשחא. מקור דמעותיה חרב מוזן.

משמאלה יושבה אחותה, מימינה אמה. האחיות ליטפה את ידה, האם החליקה באצבעותיה על שערה המדובלל. לטיפה המשיכה למלמל בלחישותיה הצרודות, קורעות-הלב. היא לא דיברה אל הנוכחים; רק שיחורה לעצמה את המהלכים בטרדיה. „היא אמרה לי: לטיפה, תני לדליה לבוא אלי, שתשחק עם צאלח. ככה, תני לדליה לבוא אלי, כמו שאמרה מאות פעמים קודם לכן. ואיך לא אתן לדליה ללכת אליה? האם יכול מישו להעלות חשד נגד שכנות הקרובה ביותר — נגד חברתו הטובה ביותר? הלבשתי אותה ושלחתי אותה. והיא אמרה לי: אמא, את רוצה שקודם אטאטא את החדר בשבילך? המותק שלי, רוצה שלאמא לא יהיה קשה. אלי, אלי, קח את נשמתי קרבן במקומה! ... אמרתי לה: לא, כדאי, חביבתי, השכנה מחכה לך...“

★ ★ ★

„תגירי — זרקת אותה לים?“

מיונה של האם ריחף מעל תמונה אחרת: יום שני בצהרים — עזיזה צדקה אחוזה בהלת-חרטה ניסתה להתאבד בים יפו — עובדים-ושבים הוציאו אותה מבין הגלים — חוקרי המשטרה קישרו בינה לבין ההודעה על הילדה מפרדסיכץ שנעלמה בבוקר — עזיזה מסרבת לגלות היכן השאירה את הילדה — אמה של דליה הובאה למקום החזקתה של עזיזה, כדי לנסות להוציא מפיה את סוד היעלמה של בתה. ...

... „עזיזה! אמרתי לה, שכנתי עזיזה! אמרי לי: איפה בתי? אני משיבעה אותך באהבתך אליה — הגירי לי מה עשית עם לולה! קחי את נשמתי, אבל אמרי לי: האם זרקת אותה לים? אבל היא לא גילתה לי. היא אמרה: לא, לא זרקתי אותה לים. אז איפה היא? שאלתי אותה, עזבתי אותה בשוק, ענתה לי: אז איפה בתי, אם עזבה אותה בשוק? איפה לולה?“

איש לא ענה. איש גם לא יכול היה לענות. רק אחותה הפצירה בה: „די, לטיפה, די, אחותי. תנוחי קצת. ארבעה ימים לא ישנת. מה יעזרו הדיבורים?“ לטיפה לא שמה אליה לב. „... באו שוטרים. עתונאים. יש לך תמונות? הם שאלו, אנחנו רוצים לפרסם אותן בעתונים. אנשים יראו את התמונות ואולי יזכרו שראו אותה. תמונות? תמונות? כן, היו לי תמונות. כליכר יפות. צילמתי אותה עם דגל. היא היתה כליכר יפה, לולה שלי. וגם עם אקורדיון צילמתי אותה. בחגיגה בבית-הספר. לא חשבתי שבשביל העתונים אני מצלמת אותה. ... עתונאי אחד אמר לי: אל תבכי. אנחנו עוד נבוא לצלם אתכם כולכם יחד, במסיב“